Ґабріела Містраль

Моя мати

Перекладач: Д. Павличко

I

Була моя мати маленька,
як м'ята або як травина;
і тінь свою власну на речі
їй важко було відкидати.

Земля її ніжно любила
за легкість і злагоду в серці,
за те, що вона усміхалась
до ниви — чи горе, чи радість.

Любили її немовлята,
і старці, і трави, і світло,
що завжди за вродою тужить
і їй поклоняється завжди.

Напевно, з'явилась негорда
любов через неї — така, що
тихцем по дорозі проходить
і подумки слово звертає
до трав низькорослих, і душу
води вона бачити прагне.

Кому це я розповідаю
з чужої землі? Подивіться,
світанкам я мовлю — хай будуть
подібними завжди до неї;

землі це я розповідаю,
проходячи в далеч безмежну.

Коли наближається голос
її — з далини, наче пісня, —
до нього спішу очманіло,
але я його не знаходжу.
Чому неможливо догнати
той материн голос ласкавий,
якщо він приходив до мене,
чому ненастанно втікає?

Хто постать її і подобу
прийняв, щоб мене зустрічати?
Проходить вона задалеко,
не знайде мене її голос,
та все-таки дні свої кваплю,
як той кому поклики чути.

Ця ніч, моя мамо, тобою
наповнена, вся — лиш для тебе;
візьми її, вслухайся в неї.
З минулої днини нічого
в житті не лишається, тільки
чекання і темна зажура.